

Tábor

„Honzíku, seš pořádně umytej?“ - „Jo.“ - „, A co ty ponožky, ty nejsou tvoje?“ - „Ne nejtou!“ - „,A kde máš svoje? Když ses šel koupat, měl jsi ponožky.“ - „Nevím.“ - „Určitě jsou tvoje, vezmi si je do chatky.“ - „Ne, nejtou moje. Já tem neměl tmladlavý.“ (= smradlavý) :) Na táboře jsme se smáli podobným i mnoha jiným situacím.

Ráno budíček, rozcvička, hygiena a úklid na chatkách. Společný nástup s ranní modlitbou a konečně snídaně. Mše svatá, svačinka a hurá na etapovku. Po obědě polední klid a výlet do přírody, jízda na lodičkách, šátkovaná, nebo další hry. Fotbal se hraje nejlépe za deště v holínkách. Chvilí se to dá i v pláštěnce, ale častěji se zvládne bez ní. Vymalovávání a vyšívání patří těm mladším, střelení ze vzduchovky mohou vyzkoušet ti o něco starší. Vymyšlení pokřiků, focení nebo hygieně už se ale nevyhne nikdo. A na vybrané členy skupinek čekají dokonce formule! Při nich jsme se jako publikum letos zvlášť nasmáli. Po předem vyznačené trase se probíhá závratnou rychlostí ve dvojicích, kterým vlastní skupinka předem vytvoří pořádnou formulku. Stlučená ze dřeva, nebo slepená z kartonového papíru, to je jedno. Hlavně, že je originální, plná zajímavých reklam a to nejdůležitější – poběží nejrychleji a zvládne překonat všechny překážky. Letošní dráha byla po dešti vylepšená velkými kalužemi, kterým se samozřejmě při závodech o první místo nedalo vyhýbat. Tak se stalo, že jedna z nadějných dvojic na vítězství skončila místo v cíli ve velké kaluži a změnila v mžiku svoji bílou barvu pleti na hnědou. Kluci celí vyválení v bahně vypadali tak trochu jako muži z pralesa. O vítězství sice přišli, ale okamžitě je zavalila spousta fotoaparátů, takže se díky bahně stali populárnějšími, než kdyby závod vyhráli.

Dobře ale víme, že všechno to hraní, zábava a dobré jídlo by pro nás bylo málo, kdyby mělo mít cíl samo v sobě. Důležitým prvkem je snaha připomínat dětem, že všechno, co každý den společně prožíváme není jen tak samo sebou. Večer před spaním se setkáváme u táboráku nebo na nástupu a zamýšlíme se nad celým dnem. Co pěkného nám v něm Bůh připravil, za co mu můžeme poděkovat? Zaznívají mnohé díky i z úst těch nejmenších. Je hezké, že už oni dokážou pěkným způsobem vnímat vděčnost a učit se jí. Vedle toho poznáváme taky mnohé situace, kdy jsme ublížili druhému, nepomohli mu, když bylo potřeba, nechtělo se nám do něčeho... Učíme se přiznat si vinu a litovat jí. Ještě večer před spaním vše dát Pánu a vzít si konkrétní předsevzetí na další den. A potom s osobním požehnáním otců a vedoucích se odevzdat do Boží náruče ke spánku.

Každý nový tábor má svého hlavního patrona. Tak jsme prožívali tábory se sv. Cyrilem a Metodějem, se sv. Vojtěchem, sv. Václavem, sv. Pavlem, ... Letos nás provázela svatá Anežka. Při večerních témátkách jsme si po částech vyprávěli životní příběh této světice a její ctnosti nám byly velkým vzorem. Společně jsme potom hledali, jak bychom je každý z nás mohli ve svém životě napodobit.

Na táborech děti vnímají, že vedle hry je v životě důležitá také modlitba a práce. Pokud mohou takové rozdělení dne prožívat ještě společně se svými kamarády, wpisuje se do nich taková zkušenost jako něco samozřejmého, co běžně a naprosto přirozeně patří k životu. Celý další rok potom naše spojení zůstává zachované ať už v příležitostných setkáních nebo skrze modlitbu. Víme, že společně chceme hledat Boha. Svatá Anežko, oroduj za nás!

Anna Janů